

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **B.V.**, IČ: 11290471, se sídlem Krakovany 240, zast. JUDr. Michaelou Šerou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Revoluční 3, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Praha 1, Kozí 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Miroslava Šafránková, MBA, se sídlem Praha 5, Bellušova 1846, správkyně konkursní podstaty úpadce KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., IČ: 25183435, se sídlem Plzeň, Lobežská 41, zast. JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Sady 5. května 36, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2011, č.j. SBS/30068/2011/ČBÚ-22

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16.8.2011 č.j. SBS/24586/2011/OBÚ-02/1 o odložení určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.

Předmětem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl návrh žalobce na určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“), a to určení, že žalobce je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích

prostorech Solopysky a Štětkovice, evidovaných v evidenci vedené Českým báňským úřadem v Praze pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když řízení dle § 142 s.ř. nezahájil a věc odložil. Argumentoval tím, že dle § 43 odst. 1 písm. b) s.ř. správní orgán věc usnesením odloží v případě, že k vyřízení podání není věcně příslušný žádný správní orgán, přičemž v dané věci orgán státní báňské správy, ani žádný jiný správní orgán, nemůže nahrazovat projev vůle nezbytný ke smluvnímu převodu dobývacího prostoru podle § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., horního zákona. Poukázal na skutečnost, že předchozí souhlas Obvodního báňského úřadu v Příbrami převod dobývacího prostoru nezakládá. Souhlas je pouze nutnou podmínkou k uskutečnění převodu, přičemž záznamy v evidenci dobývacích prostorů nemají konstitutivní charakter.

Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil povahu potvrzení obvodního báňského úřadu o zaevidování dobývacích prostorů, konkrétně potvrzení č.j. 11767/2011/02/001 a č.j. 11767/2011/02/0002 ze dne 2.5.2011, jež jsou ve své podstatě důvodem, pro který žalobce usiloval o řízení dle § 142 s.ř., neboť obsahují sdělení, že okresní báňský úřad dobývací prostory „převodl“ na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 22 Cm 71/2003-382 ze dne 18.2.2010, ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.2011, č.j. 15 Cmo 129/2010-512. Žalovaný uvedl, že se nejedná o faktický „převod“, ale o „převod“ ve významu pouze evidenčním.

Žalobce v žalobě uvedl, že je evidován jako držitel oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru Solopysky a Štětkovice v evidenci vedené Českým báňským úřadem pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045, avšak Obvodní báňský úřad v Kladně potvrzeními ze dne 2.5.2011, č.j. 11767/2011/02/001 a č.j. 11767/2011/02/0002 převodl na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 22 Cm 71/2003-382 ze dne 18.2.2010, ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.2011, č.j. 15 Cmo 129/2010-512 dobývací prostory z žalobce na úpadce, kterým je společnost KAVEX-GRANIT HOLDING a.s. a jehož konkursní správkyň byla ustanovena Miroslava Šafránková, MBA.

Žalobce spatřoval ve vydání shora uvedených potvrzení svévolný akt jímž byla porušena jeho práva, a proto se cestou § 142 s.ř. domáhal určení, že je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v již citovaných dobývacích prostorech. Přípustnost návrhu opíral o tvrzení, že potvrzení nejsou osvědčeními ve smyslu ust. § 154 s.ř.

Odložení věci a nezahájení řízení o jeho žádosti pokládal žalobce za nezákonné rozhodnutí, kterým byl zkrácen na svých právech vyplývajících ze správního řádu, konkrétně právu žalobce na určení právního vztahu, s tím, že proti svévolnému zápisu ze strany správního orgánu do evidence dobývacích prostor a svévolnému vydání potvrzení o oprávnění k určitému dobývacímu prostoru nebo sdělení, že určitý dobývací prostor převodl, by se za daného výkladu žalovaným nebylo možno bránit.

Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí druhostupňové jsou zmatečnými správními akty, neboť ač byla věc odložena, žalovaný se jí přesto meritorně zabýval, když potvrdil závěr správního orgánu prvního stupně, že žalobce „nemůže být držitelem dobývacích prostorů“.

Žalobce tvrdil, že vydáním shora citovaných potvrzení žalovaný přestoupil své kompetence, čímž porušil zásadu legality a ochranu práv nabytých v dobré víře. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně při změně v příslušné evidenci nezahájil žádné řízení, v němž by žalobci byl dán prostor k uplatnění jeho procesních práv.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že práva a povinnosti držitelů dobývacích prostorů neplynou z jejich evidence, nýbrž z rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru; údaje v evidenci dobývacích prostorů nemají konstitutivní charakter a nevkládají se rozhodnutím. Zdůraznil, že dobývací prostory Solopysky a Štětkovice byly vyňaty z dispozičního oprávnění žalobce na základě pravomocného soudního rozhodnutí, podle něhož byly smlouvy o převodu uvedených dobývacích prostorů na žalobce neplatné, a proto potvrzením o zaevidování uvedených prostorů nemohl být žalobce ve svých zákonných právech zkrácen.

V replice ze dne 3.4.2012 žalobce zopakoval část své argumentace ze žaloby a zdůraznil, že evidence by měly odpovídat skutečnému stavu a nikoliv svévolnému uvážení správních orgánů.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 17.3.2015 č.j. III. ÚS 3465/14, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18.2.2010 č.j. 22 Cm 71/2003-382, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.2011 č.j. 15 Cmo 129/2010-512, jimiž byla zamítnuta excindační žaloba žalobce o vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice z konkursní podstaty úpadce.

Ve správním spise se pak pro tuto věc nacházejí tyto důležité dokumenty a rozhodnutí: návrh žalobce na určení právního vztahu dle ust. § 142 s.ř. ze dne 29.7.2011 adresovaný Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně, usnesení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16.8.2011, zn.: SBS/24586/2011/OBÚ-02/1, odvolání žalobce ze dne 24.8.2011, rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 20.10.2011, č.j. SBS/30068/2011/ČBÚ-22, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18.2.2010, č.j. 22 Cm 71/2003-382, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.2011, č.j. 15 Cmo 129/2010-512, potvrzení o zaevidování dobývacího prostoru ze dne 2.5.2011 č.j. 11767/2011/02/001 a č.j. 11767/2011/02/002.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V projednávané věci není mezi účastníky pochyb o skutkových okolnostech, jde v podstatě jenom o spor, o právní posouzení, zda báňský úřad měl pravomoc rozhodnout tak, jak rozhodl, tedy s využitím ust. § 43 s.ř., když vlastně o návrhu žalobce podle § 142 s.ř. nerozhodl, tedy vůbec o něm nejednal.

V daném případě bylo tedy podstatné, zda rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil postup Obvodního báňského úřadu v Kladně, který věc odložil a řízení dle § 142 s.ř. nezahájil, bylo v souladu se zákonem či nikoli.

Dle ust. § 142 odst. 1 s.ř. správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Námítkami žalobce, jež se týkaly porušení zásady legality a ochrany práv nabytých v dobré víře v souvislosti s vydáním předmětných potvrzení včetně absence správního řízení týkajícího se změny v příslušné evidenci, v němž by žalobce mohl uplatnit svá procesní práva, se soud nezabýval, neboť je vyhodnotil jako pouhou polemiku žalobce s dřívějším postupem Českého báňského úřadu, která sice osvětluje motiv žalobce k podání této žaloby, není však pro vlastní rozhodnutí relevantní.

Podle ust. § 29 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) evidenci osvědčení o výhradním ložisku vede Ministerstvo životního prostředí.

Podle ust. § 29 odst. 2 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) evidenci chráněných ložiskových území vede Ministerstvo životního prostředí České republiky.

Podle ust. § 29 odst. 3 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) evidenci dobývacích prostorů a jejich změn vede obvodní báňský úřad v knihách dobývacích prostorů. Souhrnnou evidenci dobývacích prostorů vede Český báňský úřad.

Podle ust. § 29 odst. 4 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) Ministerstvo životního prostředí vede souhrnnou evidenci zásob výhradních ložisek a podle této evidence vede bilanci zásob nerostných surovin České republiky.

Podle ust. § 29 odst. 5 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) orgány uvedené v odstavcích 1 až 4 poskytnou do 30 dnů od vyžádání údaje z evidence orgánům územního plánování a umožní nahlížet do evidence, popřípadě poskytnou z této evidence potřebné informace nebo výpisy fyzickým a právnickým osobám, které prokáží, že je potřebují k plnění svých povinností nebo k uplatnění a ochraně svých práv. Nedočteny zůstávají předpisy o ochraně státního, hospodářského a služebního tajemství.

K povaze předmětných potvrzení vydaných dle § 29 odst. 5 horního zákona soud uvádí, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.5.2015, č.j. 4 As 28/2015-44 /dostupný na [www.nssoud.cz./](http://www.nssoud.cz/) (v dané věci se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2014, č.j. 10 A 116/2011-35, jímž byla odmítnuta žaloba o vyslovení nicotnosti předmětných potvrzení žalovaného ze dne 2.5.2011 č.j. 11767/2011/02/002 a č.j. 11767/2011/02/001), že se jedná o tzv. jiné úkony podle části čtvrté správního řádu, tzn. § 154 a násl. s.ř. V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*potvrzení vydané na základě takové evidence (tím se rozumí evidence dle § 29 odst. 3 horního zákona) je pouze osvědčením, jež úředně potvrzuje skutečnosti týkající se evidence dobývacích prostor. Správní orgán totiž nezakládá, nemění, neukončuje nebo závazně neurčuje práva nebo povinnosti; pouze eviduje a osvědčuje*

změny týkající se dobývacího prostoru založené například právním jednáním nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci.“

V daném případě tedy žalovaný pouze evidoval změnu týkající se dobývacího prostoru na základě rozhodnutí soudu, konkrétně rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 18.2.2010, č.j. 22 Cm 71/2003-382, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.2011, č.j. 15 Cmo 129/2010-512, jimiž byla zamítnuta excindační žaloba žalobce o vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice z konkursní podstaty úpadce, společnosti KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., z důvodu absolutní neplatnosti smluv uzavřených mezi úpadcem a žalobcem ve dnech 13.6.2000 a 21.8.2002. Evidence změny na základě rozhodnutí orgánu veřejné moci tedy není konstitutivním či deklaratorním rozhodnutím.

K námitce žalobce spočívající v tvrzení, že proti svévolnému zápisu ze strany správního orgánu do evidence dobývacích prostor a svévolnému vydání potvrzení o oprávnění k určitému dobývacímu prostoru nebo sdělení, že určitý dobývací prostor převedl, není možná obrana, soud uvádí, s ohledem na shora citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, že proti potvrzení o změnách v evidenci dobývacích prostorů se lze bránit v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s.ř.s.

Dále soud konstatuje, že zařazením „potvrzení“ mezi jiné úkony dle § 154 s.ř. bylo vyvráceno tvrzení žalobce o přípustnosti řízení o určení právního vztahu, neboť jak uvádí ust. § 142 odst. 2 s.ř. podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.

Dle ust. § 43 odst. 1 písm. b) s.ř. řízení o žádosti (§ 44) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán.

Soud se v podstatě ztotožnil s právní argumentací báňského úřadu, která je založena na tezi, že rozhodnutí podle § 142 s.ř. o určení právního vztahu, může vydat jenom ten správní orgán, v jehož věcné a místní příslušnosti je rozhodování o záležitosti, v níž by měl takový právní vztah vznikat. Obvodní báňský úřad tedy dospěl k závěru, že takové rozhodování o tom, kdo je držitelem dobývacího prostoru mu vůbec nepřísluší, zákon mu takové rozhodování vůbec nesvěřuje, a to ani v rovině konstitutivní, ani v rovině deklaratorní a jelikož tedy obvodní báňský úřad nemá takovou pravomoc, tudíž nemá ani takovou věcnou a místní příslušnost, pak o takové záležitosti nemůže ani rozhodovat ve smyslu § 142 s.ř. Tuto myšlenku pak tedy potvrdil v napadeném rozhodnutí Český báňský úřad a soud se s ní zcela ztotožňuje s tím, že skutečně ze zákona nevyplývá působnost a pravomoc báňských úřadů o takové záležitosti rozhodovat, konstituovat nebo deklarovat tedy právo k dobývacímu prostoru a pak ovšem je zcela mimo jejich příslušnost rozhodovat i o určení právního vztahu ve smyslu § 142 s.ř. a za takového stavu věci, pak obvodní báňský úřad postupoval správně, jestliže ve smyslu § 43 odst. 1 písm. b) s.ř. usnesením věc odložil, maje za to, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný ani báňský úřad, ani žádný jiný správní orgán.

K žalobcovu tvrzení, že je evidován jako držitel oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru Solopysky a Štětkovice v evidenci vedené Českým báňským úřadem pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045 soud opakuje shora uvedenou argumentaci, že evidence, v níž byl zapsán jako držitel oprávnění, byla žalovaným změněna na základě

pravomocného rozhodnutí soudu, který posoudil smlouvu o převodu předmětných dobývacích prostorů za absolutně neplatnou.

K namítané zmatečnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že tato námitka žalobce je lichá, neboť žalovaný se věci meritorně nezabýval, pouze zmiňoval důvody a okolnosti, pro které věc odložil a řízení nezahájil.

Soud vzhledem ke shora uvedenému neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Žalovanému, který ve věci úspěšný byl, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková